

זוג משמיים

עלמה זינג ספרדי

פרדס פלעטסרי

**כתבה פארידיי קהלאטברי
ציורים אטיה בוזורוג סוהראבי**

**הייתי פעם חתול מאושר, כלומר אני עדיין מרוצה אך לא
כמו קודם.**

**נולדתי בבית שבו כולם היו נחמדים ואהבו אותי,
ולמעשה אהבו כל החיות ולא פגעו בהן, אבל אני הייתי
המועדף, ואפילו אולי מפונק קצת. וזה מובן, כי אני מוכי,
נבון וחכם.**

**הכל היה טוב כל כך. כולם דאגו לי והשתדלו שאהיה מרוצה. לפעמים אפילו לבשתי חצאיות
כדי לשעשע אותם. איזה שטויות!**

**אך יום אחד עכברה קטנה התגנבה לבית. עכברה שמנמנה ואפילו די יפה. היא סיפרה
שחתול נבזה אחד רדף אחריה, והיא בבהלה רבה ברחה עד שהגיעה לבית שלנו. היא
נשמה כבדות וכשראתה אותי נתנה זעקת אימה והתעלפה.
הבת הצעירה רצה לראות מה קרה. היא חשבה תחילה שזה אני שהבהלתי את העכברה
הקטנה ונזפה בי. היא לקחה אותה בזרועותיה ולקחה לחדר שלה.**

**העכברה הקטנה הייתה די הגונה וכשהתאוששה
הסבירה לה שלא פגעתי בה.
בכל זאת הבת הצעירה לא ליטפה ולא לקחה אותי
בידיה במשך כמה שבועות. לעומת זאת היא
התיידדה עם העכברה, כי זו הייתה חמודה ודיברה
שטויות נחמדות.**

**הבת הצעירה ניסתה למצוא את
ביתה של העכברה הקטנה
ולהחזירה למשפחתה, אך אף
אחד לא הכיר את משפחת
עכברים זו. אבל לכל השכנים
נודע שהעכברה הקטנה הגיעה
לביתנו. וכאן התחילו הצרות שלי.**

פתאום לבי הפסיק לדפוק. דמעות זלגו
מעיניי. הסתתרתי בפינה שלי ובכיתי מכל
הלב. באותו רגע הבנתי שאני מאוהב
בעכברה הקטנה. סבלתי מאוד!
מר עורב היה ידיד טוב שלי וביקר לא פעם
אצלנו.

הוא מיד שאל "מה קרה לך, חתול? מדוע
אתה בוכה? מה סיבה לכך? קרע..קרע.."

אמרתי "אל תכאיב ללבי. אינך יודע איזה
אסון פגש אותי מיאו...מיאו.."
הוא המשיך לשאול "מה קורה?
ואני שפכתי את לבי.

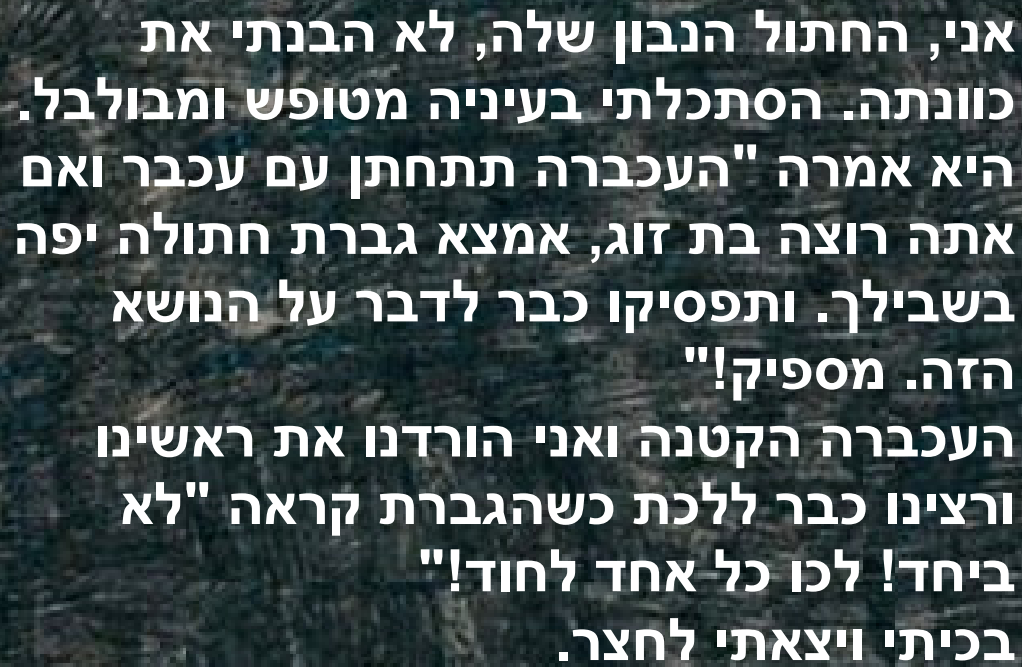
מר עורב חשב זמן מה ואמר
"לדעתי אתה צריך להגיד
את הכל לעכברה הקטנה.
אתה חתן עדיף אם רוצים
שהיא תתחתן."
אמנם התביישתי לגלות את
לבי, אבל שכנעתי את עצמי
ודיברתי עם העכברה
הקטנה. כמה מוזר! התברר
שגם היא מחבבת אותי.

הלכנו לגברת של הבית שלנו
ושפכנו את לבנו לפניה.
היא החמירה את פניה ואמרה
"זאת חרפה בוטה."

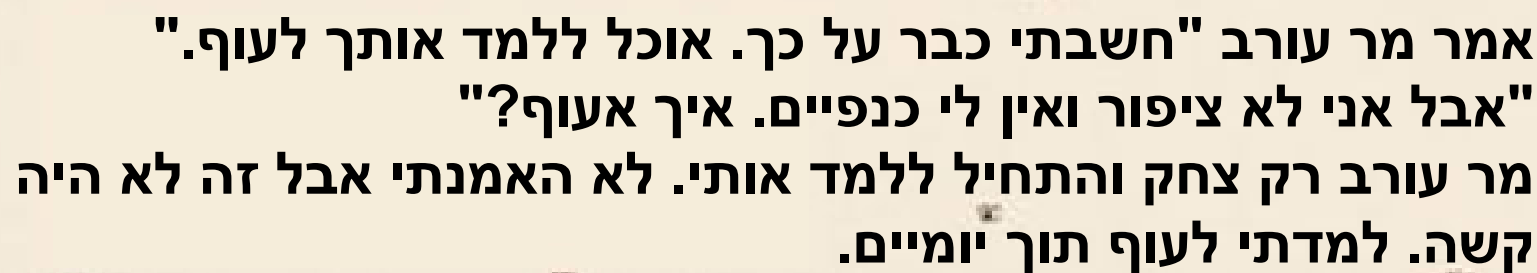
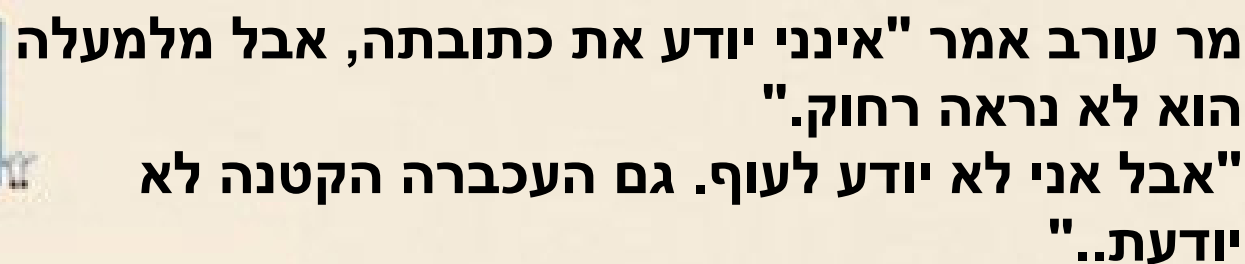
לא נוכל להראות את פנינו בין אנשים מבושה עם חתול ועכבר
יתחתנו בבית שלנו.
כי נאמר כבר בזמן עתיק שזמיר יתחתן עם זמיר ובז עם בז."

"מצאתי גן יפה. תוכל ללכת לשם עם
העכברה שלך ולחיות שם ללא דאגות.
קרע.. קרע..
קפצתי בשמחה ונשקתי בחום פעמיים
במקורו. ואז שאלתי "איפה הגן הזה?
האם נוכל ללכת לשם מיד?"

שם חיכה לי כבר מר עורב.
קראתי "זו אשמתך. מה אעשה
עכשיו?"
הוא ניער את כתפיו והלך ואני
לא יכולתי לישון באותו לילה.
יצאתי לחצר והלכתי שם
בעצבנות. אבל בבוקר חזר מר
עורב עליז ושמח.

נחתתי והעכברה הקטנה ירדה לארץ.
הייתי עייף מאוד אבל מאושר ממש. מר
עורב שם את כפי בכפה של העכברה
הקטנה ובירך אותנו על הנשואים.
העכברה הקטנה לחשה בשקט "תודה..
תודה.."